

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschijnt s' dinsdags, s' donderdags en zaterdag.
Men schryft in te Tongeren by M. COLLEE, boekdrukker
uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Altoezending van brieven,annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad.
" " " " 8 fr. buiten " "
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel. . . . . 13 " "
De reklamen . . . . . 25 " "

By het zenden van aankondigingen is egeneer verzocht dadelyk
uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in
hetfransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren
gegeven gemeten voordeliger condities.

TONGEREN, DEN 23 APRIL.

's Konings terugkomst.

De Koning is woensdag namiddag ten 5 ure, van zyne
buitenlandsche reis teruggekeerd. De hertog en de hertogin
van Brabant, en de graaf van Vlaenden, met het gevolg
der koninklyke familie bevonden zich aan de statie van
Laeken om Z. M. te ontvangen, by de aankomst van den
exprestreia van Calais.

In het eerste hofrytuig heeft de Koning met de hertogin
van Brabant plaats genomen; de hertog van Brabant met
den graaf van Vlaenderen in het tweede, en het gevolg nam
in de andere rytuigen plaats.

Z. M. wier gezondheid zeer voldoende schynt, is met de
prinsen naar het kasteel van Laeken gereden, alwaer
s' avonds een familie-diner plaats had.

De Koning had in den morgen Dover verlaten en was
omstreeks den middag te Calais ontscheept. In deze stad
even als te Ryssel, werd Z. M. door de fransche overheden
begroet. In de statie van Mouscron, naby de grenzen, werd
onze soeverein verwacht door de plaatselyke autoriteit,
vergezeld van een muzikkorps. Z. M. is aldaer uit het
rytuig gestapt en heeft er eenige oogenblikken met ver-
scheidene fonctionnarissen en andere personen gesproken.

Een woordje aan het Tongersblad.

Wy houden ons in het algemeen weinig bezig met de
uitkramingen van het Tongersblad, dat ongelukkig voort-
brengsel der tongersche liberalery, in hetwelk men alles
uitgiet wat men te grof acht om in de Vedette opgenomen
te worden. Doch, de togevendheid heeft hare palen en
hoe groot onze verachting ook zy voor het vlaemsch
orgaan onzer zoogezegde liberalen, komt er toch een
oogenblik op hetwelk de stilzwijgendheid niet meer toe-
gelaten wordt.

Over eenige weken schreef de Postryder een arti-
keltje hetwelk aan het kopstuk der tongersche liberalen
mishaagd heeft, doch in hetwelk er noch laster, noch
belediging, noch aenval tegen het private leven te
vinden was, en hetwelk wy van het eerste tot het laatste
woord handhaven zonder er eene lettergreep van terug
te trekken.

De Postryder heeft aan het Tongersblad tot voorwend-
sel gediend om een schandelijk artikel uit te spuwen in
hetwelk men een vermoeden van oneerlykheid op ver-
scheidene achtbare burgers onzer stad wil doen drukken.

WAERHEID EN LEUGEN.

Frits Brandsen was een ferme, flinke, hupsche, patente
jongen van negentien jaer, en de verklaarde minnaer van
Louise van Meere, ook eene uitmuntende meid van negen-
tien, en niet onbemiddeld.

Brandsen was maer een zoon van kleine burgerouder,
en was reeds als jongen by den Tabaks en Sigaren fabriek-
kant van Hoven in den winkel gekomen, en van lieverlede
tot bediende opgeklimmen. — Zyn goed gedrag had hem
niet alleen de tevredenheid van zyn patroon, maer de
achting der geheele familie doen verwerven. Hy was op een
partytje by zyn patroon in kennis gekomen met Louise, die
daer nog wel eens meer een avondje kwam doorbrengen,
en dan door den knecht — later den bediende — weer later
door Frits en eindelyk door lieve Frits werd thuis gebracht.

De oude heer van Meere was ook wel een hupsch mensch,
maer een beetje aan den geldgierigen kant; en derhalve,
hoe knap die Frits dan ook zyn mogt, niet erg met hem
ingenomen: te meer, daer hy van stelsel uitging, — mis-
schien had hy zoo gedacht toen hy op een meisje uitging,
— dat de jongman meer op het geld van het meisje zag,
dan op haer zelve. Hoe het zy, Frits en Louise hadden van
die denkwijze niets geen schik, en betreurden het zeer, dat
de oude Heer zyne ooren digt stoppte, als er van verlovings
gesproken werd.

Dat dit op de goedstemming van Brandsen nadeelig
werkte, ligt in den aerd der zaak. Hy zag niet in, dat hy
van zichzelf ooit in staet zoude zyn, eene eigene zaak
daer te stellen, want zyne oude lui moesten zelve hard
krabben en byten om door de wereld te komen; zoo dat

Wy hebben deze aanrandingen te laeghertig gevonden
om er op te antwoorden. Voor de eer der tongersche
drukkers hebben wy gezocht deze ongerymdheden on-
aengemerkt te laten voorby gaen; wy hebben niet geant-
woord, denkende dat onze stilzwijgendheid genoeg zoude
bewyzen hoe verre onze verachting gaet.

Wy hadden te goede gedachte van het Tongersblad.
Het orgaan der tongersche liberalen heeft onze stilzwy-
gendheid uitgelegd in eenen zin die ons niet meer toelaet
nog langer te zwijgen; het dreigt ons van man voor man
onzer partygangers die hy bedoelt te noemen en aan de
kaek te zetten.

Zulke bedreigingen kunnen niet onopgemerkt voorby
gaen. Het Tongersblad greft duidelyk te kennen dat het
in staet is grove daadzaken tegen sommige personen
bekend te maken. Welken, Tongersblad, wy duldten niet
dat onze partygenooten onder uwe beschuldigen blyven;
wy dagen u uit om de lieden die gy bedoelt « man voor
man aan de kaek te zetten » en van ons te doen weten
waervan gy hen pligtig kent. Ja, « wy verlangen op-
zichts onzen aenhang meer te weten. » Wy dagen u
uit om degenen die gy beschuldigt « den eenen na den
anderen aan de kaek te zetten » en boven hun hoofd de
misdaed te plakken waervan zy pligtig zyn.

Zoo gy den moed niet hebt om die uitdaging te beant-
woorden; zoo gy de personen niet durft noemen welke
gy bedoelt; zoo gy niet in staet zyt om de oneerlyke
feiten bekend te maken waervan gy veinst hen pligtig
te kennen, dan hebben wy het regt te herhalen dat gy
een laffe lasteraer en niets anders als een laffe lasteraer
zyt.

Nu, Tongersblad, gy hebt het woord.

Tongeren, den 22 april 1864.

Mynheer de Redakteur,

Ik meende tot hertoe dat ik maer een oude suffer was,
op wiens praet de groote bollen van het tongersch libera-
lismus greene aendacht geven.

Het schynt dat ik my vergist heb. De tolken der tongersche
liberale associatie vallen my op het lyf gelyk de duivel op
Grietje.

Wat heb ik dan misdaen om die fransche colere te ont-
steken? Ik heb gezegd dat een driemaal mislukt groot man
eens voor den regter geroepen werd om rekening te geven
van zyne beschuldigen tegen eenen man wiens geheel leven
toegewyd was aan het algemeen welzyn zynor medebur-
gers. Ik heb gezegd dat een aerdige vogel zich tusschen den

het in den aerd der zaak lag, dat de vooruitzigten omtrent
een huwelyk allerbedroevendst waren.

Jufvrouw van Hoven, die de geheimen van het hart van
Louise had doorground, en die zeer goed begreep, dat hare
juugdige vriendin een goeden en braven echtgenoot aan
Brandsen zoude hebben, sprak er meermalen met haren
man over, die er volstrekt niets tegen had, maer zeide: Dat
de oude heer van Meere niet gedwongen kon worden, zoo-
dat hun niets overbleef dan te wachten tot die hinderpaal
dood was, hetgeen wisschien nog en twintig jaertjes duren
kon.

— Had Brandsen een stuivertje geld, zei van Hoven, dan
was er geen zwarigheid, maer....

— Wacht! riep Jufvrouw van Hoven lagchende — dat
zou een grap wezen.

— O ja, ik wenschte wel, dat het den jongen goed ging;
maer wat zullen wy er aen doen.

— De oude van Meere beet hebben, dat is het eenige wat
er op zit. — Hy heeft geld genoeg, — Louise en Frits zyn
als voor elkander geschapen, zoodat wy er maer eens een
handje aen moesten helpen. — Zyn ze eenmaal getrouwd,
dan is er niets aen te veranderen en na eenig pruttelen en
grimmen zal de oude heer zyn bezucht tot zwijgen en zyn
goed hart tot spreken brengen. — Let er eens op, dat alles
goed gaat, als gy den ouden man maer wilt blinddoeken.

— Wie, ik? wel, ik dank u hartelyk.

Na lang over en weer spreken, na en dan eens hartelyk
lagchende, scheen men de zaak eens te zyn; Louise bleek
door Jufvrouw van Hoven op de hoogte gebracht te zyn en
moest als zonder erg en geheel onzydigh den ouden heer in
aenraking met van Hoven zien te brengen. — Frits moest
ziek zyn, en de oude heer zyne dochter komen halen, wan-
neer die by van Hoven was.

hamer en den nagel bevond en geenen quoniam bonus heb-
bende om de amende te betalen, al zyne beschuldigen laf-
hertig terug trok. Is dat waer of niet? Onze geheele stad is
er van getuigen geweest. Myne liberale tegensprekers ont-
kennen het niet, maer wat hen woedend maekt dat is dat ik
heb durven zeggen dat Pierlala voor de amende en retraite
getrokken is.

Ik kan niet veel fransch, maer ik lees toch somtyds de
Vedette. Dat doet goed effekt als men in de herberg zit met
de Vedette in de hand. Al wie dat ziet, zegt in zich zelve
dat moet een slimme kade zyn, hy verstaet het politiek van
de Vedette.

Ik heb misschien slecht gelezen, maer ik meen my te
herinneren dat de Vedette dikwyls herhaeld heeft dat haer
opsteller zyn fortuin verloren had met de belangen der
Tongenaeren te verdedigen. Ik heb de Vedette op haer woord
geloofd. Ik heb in myn zelve gezegd, die man heeft zich
geruineerd met brochuren te schryven... op kosten der
gemeente kas; hy heeft zich alweer geruineerd met, in de
vakansie, eene reis in Holland te doen... op kosten der
gemeente kas; hy heeft zich geruineerd met zich goed laten
te betalen voor de expropriaties van den yzeren weg en
voor de annoucen der expropriaties in de Vedette. Wan-
neer de driemaal mislukt kandidaat ons komt voorhouden
dat hy zich zoo dikwyls geruineerd heeft, dan dunkt my
dat het my wel toegelaten is van hem een maal te gelooven
en van eens te zeggen dat het hem aen quoniam bonus ont-
brak toen hy de onvermydelijke amende door eenen moment
de honte zag te ontloopen.

Maer als ik nog zoo groot ongeluk gehad heb met den
opsteller van de Vedette arme jongen te beeten dan is er
toch nog iets wat ik met myn vyf zinnen niet kan wys
worden. Indien de Postryder ongeluk heeft, waerom
bepaelt men zich dan niet met den Postryder te antwoor-
den? Waerom stoot men grove bedreigingen uit tegen
sommige personen die voorzeker vreemd zyn aen het
opstellen van dit blad. De Postryder was het voorwendsel,
het pretexte, hetwelk moest gevat worden om eerlyke
lieden te bekladden. Ziedaer het geheim. De liberale win-
kel heeft de gelegenheid gehad om een schandaal te maken,
dat was het voornaemste; als men van het progres is dan
laet men die occasie nooit voorby gaen.

Een oude Tongenaer.

Garibaldi.

Men leest in eene correspondentie:

« De engelsche dagbladen, welke over twee dagen poech-
ten over den uitmunten ten toestand van Garibaldi, dien hy
aen de zorgen van doktor Ferguson verschuldigd was, mel-
den plotseling eene hervalling van zyne ziekte die hem
dwingt naar het eiland Caprera terug te keeren.

Frits wist evenwel van niets, en keek, mits dien of hy
zot was, toen zyn patroon hem op zekerem avond voor ziek
verklaerde, en hem verzocht naar bed te gaen.

— Maer ik ben volkomen wel. Myscheel niets, mynheer!
gerust, ik gevoel my zoo fiks als een visch.

— Ja, en toch was het voor u beter naar uw bed te gaen.

— Maer ik begryp niet....

— Ik begryp voor u met een — Laet u raden, ga naar bed,
morgen heldert het zich welligt alles op, en zyt gy verheugd,
heden ziek te zyn geweest.

— Ik geloof, dat u my regt in de boogte steekt, mynheer!

— Nu, laet dan eens zoo zyn — volg myn raed, ga naar
bed, als of ge erg de koorts had en slaep gerust, tot morgen
gewonen tyd.

— Nu besloot Frits op gevaer af van een luilak te wor-
den: ik kruip in de lakens.

Toen hy op zyne kamer kwam, vond hy op de tafel een
potje zoetemelk, benevens een bordje met brood. Zyn heer
kwam by hem om te zien, of hy aen zyne begeerte beant-
woordde en overhandigde hem te gelyk een nieuw stuivertje
of vyf cents stukje, zeggende: zie hier, dat geeft myne
vrouw u, doe het in uwe beurs, en bewaer het tot latere
aenkondiging.

Frits wist er geene ooren aen te naeijen. Hy had siets
lang de overtuiging, dat de Heer van Hoven, zoowel als
diens gade hem genegen waren, en hy van zynen kant dan
ook niets verzuimde die genegenheid steeds te blyven ver-
diene. Wat nu deze zamenspanning, want dat was het
klaer blykelyk, beteekende, was hem een raedsel, maer hy
wist dat de heer en Jufvrouw van Hoven hem niets geet,
kwaeds zouden berokkenen, en dus onderwierp hy zich
goedsmoeds aen huone zonderlinge wenschen, en kroop in
bed.